

ше володимирчан, але й жителів багатьох сіл: Кідер, Довговолі, Білого, Луко, Жовкинь, Жолудська, Красносілля та інших. Причому визнання юні музиканти здобувають не лише в батьків та своїх викладачів, але й на теренах області та республіки.

Так, вихованці Володимирецької музичної

Звітує музична школа

Мистецтво — це душа нації. Тож музиканти, як і всі люди творчих професій, потрібні в усі часи і в будь-якій цивілізації будь-яких типів. На Володимирецькій служителі муз також є. А їх храмами можна назвати музичні школи. Ось і нещодавно звітувалася Володимирецька дитяча музична школа. Традиційно перед батьками та викладацькою комісією виступали юні вихованці з різножанровими композиціями як в класичному стилі, так і в естрадному.

БУЛО що слухати в той день глядачам, які завітали в актовий зал музичної школи. 84 учні тут сьогодні навчається, і це число не зменшується, а зростає. Якщо 3 роки тому в класах музикувало до 50 чоловік, то в наступному вже їх буде до 90. Так що слухачам пропонувалося, як то кажуть, музику на будь-який смак. Причому навіть найвибагливіші меломани залишилися задоволені: професійний ріст та артистизм юних музик дуже високий. Це, зокрема, відмічали і директор музичної школи Ярослав Дуляницький, і начальник відділу культури Валентина Міцута.

Аплодували хористам із старших класів, оплесками нагороджували ансамблі, шалені овації зривали й сольні пісні, захоплено плескали в долоні виконавцям класичної та естрадної музики. Отже, музична освіта манить багатьох. Причому не ли-

школи щорічно беруть участь в обласних конкурсах та оглядах, щоразу займаючи високі місця та лауреатські лаври. Випускники ж ідуть не лише в музичні училища, а й підкорюють столичні консерваторії. Чимало хлопців і дівчат за 39 років існування школи закінчили Київську державну консерваторію імені Чайковського, працюють у відомих столичних музичних студіях та оркестрах. А володимирчанин Микола Ковалінас навіть працює докторантом кафедри теорії музики Національної музичної академії України

(колишньої Київської держконсерваторії).

Так що здобутки є, і вагомі. (Неабияка заслуга тут в індивідуальних заняттях з учнями). Проте це сьогодні. А як буде завтра? Адже з 11 викладачів школи більше половини — передпенсійного чи пенсійного віку. Немає також спеціалістів по класу скрипки, бандури, гітари. Як повітря, школі треба молоде поповнення. Бо так уже парадоксально ми живемо: готуємо спеціалістів для столичних оркестрів і відомих звукостудій — але не для себе. Не хочуть молоді музиканти повертатися із столиці додому — мала зарплата, не той рівень і не те поле діяльності. І всі надії на те, що в найближчому майбутньому ситуація зміниться на краще.

А поки що успіхів тобі, музична школо!

Сергій СКІБЧИК.

Фото

Олексія ГОРОЛНОГО

